

σιν ἐν τῷ σχήματι αὐτῶν παρελιχυσμένα, ἀλλ' αἱ βραφαὶ εἰσὶ ὡς φυσιολογικῶς. Ἡ μορφή αὕτη γίνεται διὰ τῆς χρήσεως μικρῶν σπινθιδῶν, αἵτινες περιβάλλουσι τὴν κεφαλὴν, καὶ διὰ ἐπιδέσμων καταλλήλων ἰσχυρῶς στερεοῦνται ἐπ' αὐτῆς τοιουτοτρόπως ὥστε τὸ ὀπίσθην μέρος μένει ἄνευ πίεσεως.

Δευτέρα μορφή ἐστὶν ἡ πυργοειδής. Ταύτης ἡ ὀριζόντια διάμετρος εἶνε μικροτέρα τοῦ δέοντος, διότι ἡ αὐξήσις ἐγένετο μόνον καθέτως. Τοῦτου ἕνεκα τὸ ὕψος εἶνε πολλῶ ἀνώτερον τῶν δύο ἑτέρων διαμέτρων. Τὰ δὲσπᾶ δὲν εἶνε κατεστραμμένα ὅσον καὶ κατὰ τὴν πρώτην μορφήν. Οἱ ἐπίδεσμοι κατ' αὐτὴν ἐνήργησαν πανταχόθεν μετὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως, ἐν ᾧ τὸ ἄνω μέρος ἔμεινε πάλιν ἄνευ πίεσεως.

Ἡ τρίτη μορφή σχηματίζεται διὰ τῆς ἐπιπεδώσεως τοῦ μετώπου καὶ τοῦ τῆς κεφαλῆς ἄκρου. Αἱ κεφαλαὶ αὗται εἰσὶ μακραὶ καὶ πλατεῖαι καὶ χαμηλαί. Τὸ μέτωπον καὶ τὸ τῆς κεφαλῆς ἄκρον κεῖνται σχεδὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου. Ὁμοιάζουσι κατὰ τὴν πρῶτην μορφήν, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν μακρότητα αὐτῶν, ἐξ ἄλλου ὅμως ἔχουσι καὶ μέγα πλάτος. Τί ὑποφῆσαι ἐν αὐταῖς ὁ δυστυχῆς ἐγκέφαλος! Ἐξ ἅπαντος πρέπει νὰ πιέζηται οὕτως ἐν αὐταῖς ὅπως περιέργως καὶ ἀποτόμως. Ἡ παραμόρφωσις γίνεται διὰ μεγάλης σπινθίδος, ἥτις τίθεται ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ λοιποῦ ἐμπροσθίου τῆς κεφαλῆς μέρους, καὶ ἐπὶ αὐτῶν διὰ πολλῶν ἐπιδέσμων πιέζεται.

Ἡ τετάρτη τέλος μορφή ἐστὶ ἐκείνη καθ' ἣν περιέργως πως ἐπὶ τοῦ τῆς κεφαλῆς ἄκρου καὶ τοῦ ὀπισθοκρανίου ὁμοία πρὸς ἐρίππιον. Ἐν τῷ μέσῳ εὐρίσκειται ὀριζόντιος γωνιώδης προβολή, καὶ ἐκατέρωθεν τοῦ τῆς κεφαλῆς ἄκρου δύο ἕτεροι στρογγύλοι μικρότεροι ὄγκοι. Ἡ παραμόρφωσις ἐπιτελεῖται διὰ δύο σπινθιδῶν, ὧν ἡ μικροτέρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἡ μεγαλειτέρα, ἥτις φθάνει μέχρι τῶν ὠμων, ἐπὶ τοῦ ὀπισθοκρανίου. Ἀμφότεραι στερεοῦνται ἰσχυρῶς δι' ἐπιδέσμων, ἡ πίεσις γίνεται οὕτω ἐκ δύο διευθύνσεων.

Τὰς τέσσαρας ταύτας μορφὰς ἀναφέρει καὶ διατάγματά τῆς ἐπιστοπικῆς αὐτῆς τῆς Αἴμας ἐν ἔτει 1585. Τὸ διάταγμα τοῦτο ἀπαγορεύει τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἐθίμου τούτου ἐπὶ ἀπειλῇ θρησκευτικῶν τιμῶν ποινῶν. Οἱ Περουβιανοὶ ἔχουσι δι' ἐκάστην τῶν μορφῶν τούτων ἰδιαιτέρον ὄνομα ὧν ὁ Μόρτων ἀναφέρει τρία, *Κάιτο*, *Όμα* καὶ *Ότι-άλλα*.

Δυστυχῶς ὅμως οὐχὶ μόνον παρὰ τοῖς ἀγροίοις ἰθαγενέσι τῆς νοτίου Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν χώραις, ὧν οἱ κάτοικοι ὑψίστου πολιτισμοῦ ἔτυχον, ἐξακολουθεῖ ἡ τεχνικὴ παραμόρφωσις τῆς κεφαλῆς μέχρι τῆς σήμερον· ἐν τῇ βορείῳ καὶ βορειοδυτικῇ Γαλλίᾳ, τὸ βάρεθρον τοῦτο ἔθιμον πλειστάκις ἐξακολουθεῖ ὡς μαρτυροῦν ὁ Φοβίλλος καὶ ὁ Γόσσης.

Ὁ Φοβίλλος ἀναφέρει πρώτην τὴν Νορμανδίαν, εἶτα τὴν Τουλούζην, Λιμουσίνην, Βρετάνην καὶ Γασκωνίαν, ὡς τὰς χώρας ἐν αἷς ἐξακολουθεῖ τὸ ἔθιμον τοῦτο. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν Παρισίοις ὅπου συρρέουσι πλείστοι πανταχόθεν τῆς Γαλλίας δύναται τις νὰ ἴδῃ τοιουτοτρόπως παραμορφωμένας κεφαλὰς. Κατὰ τὸν Γόσσην δὲ ἐν Γαλλίᾳ δὲν ὑπάρχουσι μόνον τέσσαρες πρωτεύοντες τύποι, ἀλλ' ἔτι δώδεκα. Περὶ τούτων ὅμως δὲν δυνάμεθα ἐνταῦθα νὰ ὁμιλήσωμεν.

Σπουδαιότατον ἐστὶν ἔτι ὁ τρόπος δι' οὗ ἐπιτελεῖται ἡ παραμόρφωσις τῆς κεφαλῆς, καὶ αἱ συνέπειαι αἷς ἡ κακοποίησις αὕτη τοῦ κρανίου ἐπιφέρει διὰ τὸν ἐγκέφαλον. Ἀλλὰ περὶ τούτου προσηχῶς.

Ἐν Μονάχῳ.

ABIKENNAN.

Ο ΖΗΣΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑΙ

... Ὅτε ὁ Ζήσης συνήντησε τὸν Γαριβάλδην, οὗτος εὐρίσκειτο εἰς Μόδενα. Εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου τῶν Βελιγράτη, ὅπου κατέλειπε ὁ ἰσόθεος ἦρος μετὰ τοῦ ἐπιτελεῖου του παρουσιάσθη ὁ Ζήσης Σωτηρίου φορῶν τὴν φουστανέλαν τοῦ Ἑλληνοῦ τοῦ Ὀλέμπου καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν στρατηγόν. Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ στρατηλάτου τῶν δημοκρατικῶν λεγεῶνων διατυπώσεις δὲν ὑπῆρχον. Μετ' οὗ πολὺ ὁ Ζήσης εὐρίσκειτο πρὸ αὐτοῦ. Ἐχαιρέτισε καὶ ἔστατο ἄφωνος. Ἡδυνάτει ν' ἀποτείνῃ τὸν λόγον εἰς τὸν πρόμαχον τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἰταλῶν, οὐχὶ διότι ἠγνόει τὴν ἀρμονικὴν γλῶσσαν τῆς ὠραίας χώρας ἣν διασπρίζει τὸ *Απερὲντοκ καὶ κυκλοῦσιν αἱ Ἀλιπεις*, καθόσον δι' ἀνθρώπον αἰσθανόμενον εἰς τὰ στήθη τὸν ἄγιον ὑπὲρ ἐλευθερίας παλιν λόγοι πολλοὶ δὲν χρειάζονται, ὁμιλεῖ πλειότερον ἢ καρδία ὅλας τὰς γλώσσας. Ἀλλ' ὁ Ζήσης εἶχε κραυνοθῆ ὑπὸ τῆς μυθώδους γοητείας τοῦ ἀεταίου βλέμματος τοῦ Γαριβάλδην.

Ἐπὶ τέλους εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Γαριβάλδην εὐρέθη εἰς ἀξιοματικὸς ἐκ τῶν φιλελλήνων τοῦ ἀγῶνος. Οὗτος ἐχρησίμευσε ὡς διερμηνεύς :

— Ἐρώτησέ τον τί θέλει, λέγει ὁ Γαριβάλδης.

— Στρατηγέ, ἅπαντὰ ὁ ἀξιοματικὸς, ἐρχεται νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ νὰ ποδώσῃ ἐλάχιστον φόρον, αὐτὸς ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821, εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Σάντα Ρόζα καὶ τῶν ἄλλων ἰταλῶν φιλελλήνων, τῶν προμάχων τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος του.

Ὁ στρατηγὸς συνεκινήθη καὶ ἔοριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα του πληρὴς γλυκύτητος τώρα :

— Ben, εἶπε. Θὰ μείνῃ μετ' ἐμοῦ ἀξιοματικὸς εἰς μίαν τῶν λεγεῶνων.

— Στρατηγέ, ἀπήντησεν ὁ διερμηνεύς, ἀφοῦ ἐζήγησε τῷ Ζήσῃ τοὺς λόγους τούτους, τὸν συγχωρεῖτε μοὶ λέγει . . . ἀλλὰ διατείνεται ὅτι αὐτὸς ἤλθε νὰ πολεμήσῃ ὡς στρατιώτης, καὶ ἂν

δὲν εἶνε τοῦτο δυνατόν, σὰς ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἔχει παραιτηθῆ τῶν βαθμῶν του καὶ ζῆ ἡσυχος. Σὰς παρακαλεῖ ἐν τούτοις νὰ τῷ ἐπιτρέψῃτε νὰ προσφέρῃ ὑπὲρ ἐλευθερίας τῆς Ἰταλίας τὸ αἷμά του ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης.

— Θὰ μείνῃ ὅπως θέλει, εἶπεν ὁ στρατηγὸς καὶ ἐγερθεὶς ἐπέρασε τὸν βραχιονά του ὑπὸ τὸν τοῦ Ζήση καὶ τὸν ἔσυρε συγκεκνημένον πρὸς τὰ δωμάτια ὅπου εἰργάζετο τὸ ἐπιτελεῖον.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ στρατηγοῦ ὅλοι ἠγέρθησαν :

— Κύριοι, τοῖς εἶπε, σὰς παρουσιάζω τὸν κύριον Ζήσην Σωτηρίου, Ἕλληνα ὑπολοχαγὸν ὅστις ἔρχεται νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὰς λεγεῶνάς μας.

Οἱ ἐπιτελεῖς ὑπέκλινον εὐγενῶς πάντες, ὁ δὲ Γαριβάλδης ἐξηκολούθησεν :

— Εἶνε ἀξιωματικὸς, οὐχὶ ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀγωνισθέντων εἰς τὸν μέγαν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1821 καὶ ὅμως... καὶ ὅμως ἔρχεται νὰ καταταχῆ ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης.

Ἐτόνισε τὰς τελευταίας λέξεις, καὶ στραφείς πρὸς τὸν Ζήσην τὸν ἐνηγαλίσθη, τὸν ἐφίλησε καὶ σφίγγων τὰς δύο του χεῖρας τὸν ἀπεχαιρέτισε λέγων :

— Addio caro.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ζήσης ἐφάνη εἰς τὰς δόδους τῆς Μοδένας φορῶν τὴν ἐρυθρὰν βλοῦζαν καὶ τὸν γαριβαλδινὸν πῆλον.

Ἰπὸ μάλῃς ἔφρεε δέμα τι ὅπερ ἐπορεύετο νὰ τοποθετήσῃ παρὰ τινι φίλῳ, ὅσον ἠδύνατο ἀσφαλέςτερον.

Ἦτο ἡ φουσττανέλα τοῦ Ἑλλήνου τοῦ Ὀλύμπου.

[Ἐκ τῶν σημειώσεων τοῦ κ. Ρ.]

ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝ

Οἱ κενόδοξοι δύνανται νὰ ἐξαγάγῃσι λίαν διδακτικὸν μάθημα ἐκ τοῦ ἐπομένου ἐπεισοδίου τοῦ βίου τοῦ ἄρτι ἀποθανόντος ἐπιφανοῦς φυσιοδίφου Δάρβιν.

Εἷς τῶν πρώτων ἐκδοτῶν τοῦ Λονδίνου, δημοσιεύων τὴν ἱστορίαν τῶν ἐπιστημοτέρων Ἀγγλων συγγραφέων, παρουσιάζεται ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν Δάρβιν. Ἐκθέσας δὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του, ἐπιφέρει, ὅτι ἔχει χρεῖαν τῆς αὐτοβιογραφίας αὐτοῦ, ἵνα κατατάξῃ αὐτὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ συγγράμματος, προσθέτων ὅτι τούτου ἐπιτευχθέντος ἦτο βέβαιος νὰ πωλήσῃ ἑκατὸν χιλιάδας ἀντιτύπων. Διότι, βέβαια, βιογραφία γραφομένη ὑπὸ τοιοῦτου ἐπιστήμονος χωρὶς ἄλλο θὰ ἦτο ἀριστοῦργημα, κτλ. κτλ. Ἐτελείωτε δὲ ὁ ἐκδότης λέγων ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Δάρβιν ἤθελεν ἀπαιτήσῃ.

Οὕτως ὠμίλει ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὅτε ὁ Δάρβιν διακόπτων αὐτὸν,

— Θέλετε, εἶπε, τὴν αὐτοβιογραφίαν μου ; εἶνε ἑτοίμη, ἰδοὺ, λάβετε τὴν, καὶ χωρὶς νὰ πληρώσῃτε τίποτε.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τεμάχιον χάρτου, ὅπερ ὁ ἐκδότης ἤρπασεν ἀμέσῳ.

Ἀκράτητος ἐκ τῆς χαρᾶς ὅτι ἐπέτυχε τὸ ποθούμενον ἀποσύρεται ὑποκλινόμενος βαθύτατα, καὶ μόλις ἐξελθὼν ἐκδιπλόνει τὸ πολύτιμον χαρτίον.

Ἰδοὺ δὲ τι περιεῖχε :

«Ὀνομάζομαι Κάρλοσ Δάρβιν, ἐγεννήθην τῷ 1809, ἐμελέτησα, ἔλαμα μακρὸν ἐπιστημονικὸν ταξίδιον, ἐξακολουθῶ δὲ καὶ τώρα νὰ μελετῶ».

Τοιαῦτα ἐφρόνει περὶ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ὅστις δημοφῶνως ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τῶν συγχρόνων ὡς τὸ ἐξοχώτερον τῶν πνευμάτων τοῦ αἰῶνος. Οἱ Ἄγγλοι τιμῶντες ἀξίως τὴν δόξαν τοῦ μεγάλου αὐτῶν συμπολίτου ἔθαψαν αὐτὸν παρὰ τὸν τάφον τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ Ἐρσκέλου. Α.

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Θεᾶ, χωρὶς πομπαῖς καὶ μεγαλειᾶ,
Ὅσῳ μεγάλη, τόσῳ ταπεινῇ
Ἔχεις ἀπλῆ καὶ μόνη σου θρησκεία.
Νὰ ἐλεῆς ἐκεῖνον ποῦ ποιεῖ.

Ὅπου ἡ δυστυχία σὲ φωνάζει
Ἔχεις καὶ μιὰ δική σου ἐκκλησίαν
Ποῦ μὲ τ'ἀγνό σου ὄνομα σταλάζει
Ἐταῖς φλογισμέναις ταῖς ψυχαῖς δροσιά.

Κ' εἶσαι γιὰ ὄλους μιὰ, Ἐλεημοσύνη.
Ἐιδωλολάτρη εἶτε Χριστιανὸ
Ποτὲ τὸ ὄνομα σου δὲν ἀφίνει
Μὲ χέρι ἀπλωμένο κ' ἀδειανό.

Ἐσὺ σκεπάζεις τοῦ γυμνοῦ τὴν πλάτη
Ἐσὺ μ' ἀγάπῃ 'ς τὸν φωτῶδ' ἡμίλει,
Στρώνεις ζεστό 'ς τὸν ἄρρωστο κρεβάτι
Καὶ τὰ παιδιὰ τὰ ἔρημα φιλεῖς.

Ἐσὺ βραδὸν 'ς τὸν γέροντα δανεῖζεις,
Ἐκεῖνον ποῦ πεινᾷ φέρνεις ψωμί,
Τοῦ ὄρφανου τὸ δάκρυ σφγγίζεις
Καὶ σώζεις τῆς παρθένου τὴν τιμὴ.
Τὸ ἔγκλημα, ὁ φθόνος, ἡ κακία
Ἀμέτρητα σὲ πολεμοῦν κενὰ
Μ' ἄμα φανῆς παρθενικῇ, ἄγια,
Κάθε ἐχθρὸ ἢ ὄψις σου νικά.

Κόρη δειλῆ, μ' ὀλόξανθο κεφάλι,
Μοιάζεις γλυκεῖα τῆς ἀνοιξὸς αὐγὴ
Π' ἄμα 'ς τὴν ἄκρη τοῦρανοῦ προβάλλει
Χαρὰ καὶ φῶς σκορπίζεται 'ς τὴ γῆ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἐπεθύμουν, ἔλεγεν ὁ λόγιος νέος Μ*, νὰ ἀσχοληθῶ εἰς ἓν ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον κινεῖς μέχρι τοῦδε νὰ μὴ ἡσχολήθῃ μήτε νὰ ἀσχοληθῇ ποτέ !

— Τότε γράψε τὸ ἐγκώμιόν σου, ὑπέλαβέ τις τῶν παρόντων.